

Woord vooraf

‘Levant les yeux, je vois l’île au loin,’ dicht Kenneth White. Met een blik wordt een landschap gesticht, krijgt een stukje aarde betekenis. In taal wordt landschap herinnerd, wordt het tot spoor. Gierik spoorde enkele herinneraars aan om een landschap in kaart te brengen.

Francis deLlano schetst de krijtlijnen binnen dewelke White’s geopoëtica telkens opnieuw op zoek gaat naar een nieuwe taal, een nieuw landschap. Birger Vanwesenbeeck verkent het land van Cormac McCarthy. “Niemand kent dit land”, stelt de Mexicaanse pooier Eduardo grijnslachend.’ Sven Peeters kent zijn Karst - het landschap in de rug van Triëst, ‘vergeten appendix aan haar Italiaanse moederland’ - en groef er naar vergeten dichtersleed.

Dichter bij huis. Leo Pleysier wil een boek over wolken lezen; hij becomecommentarieert de opzichtigheid van de voortuintjes; hij kijkt naar (de taal van) de erediens van het hooien vroeger en de eenzaamheid van de boeren tegenwoordig. ‘En nog de merkwaardigste vaststelling van allemaal: dat dit alles tegelijkertijd aan de gang is’ in een voorpublicatie van zijn nieuwe roman ‘De dieven zijn al gaan slapen’.

‘En al meteen een bijstelling. Een ‘landscape’ is meer dan eens een ‘cityscape’’. Bart Janssen volgt Paul Auster door New York en ziet hoe taal zelf de contouren van een landschap krijgt.

En de dichters, ‘Imagine they knew already’. John Burnside delft de landschappen van zijn kindertijd op en Kees Klok vertaalt. Francis de Preter meet zijn landschap en Xtine Mässer herinnert zich haar voetreis naar Santiago de Compostella .

Met tekenaar Jan De Maesschalck keert alles terug naar het begin: een blik, een landschap.

Gierik heeft dus in dit nummer gezocht naar sporen. Zo hebben we ook zelf een spoor achtergelaten waarvan wij hopen dat u het met plezier zult bewandelen. En zo ontstaat misschien een pad.

Sven Cooremans en Jan Geerts ◆